

книги сѣвсѣмъ непонятни за вѣрующите читатели. Клименту между друго принадлежатъ житиетата на Кирила и Методия и „похвалите“ на тие свѣтне. Другъ плодовитъ писателъ отъ времето на Симеона е билъ Иоаннъ, който е извѣстенъ подъ име „екзархъ болгарски“, и комуто принадлежатъ: преводътъ на Дамаскиновото богословие, което носи название *Небеса*; *Шестодневътъ*, който заключава въ себѣ си тълкование на пѣрвите глави за сѣтворението на свѣтътъ отъ Моисея; преведената отъ грѣцки Дамаскинова граматика, която е приспособлена за славянскитъ езикъ; преводътъ на диалектиката или на философията, която е написана отъ сѣщиятъ писателъ; най-послѣ, нѣколко поучителни рѣчи. У Иоанна очевидно преобладаватъ учени стрѣмления: Шестодневътъ, който до нѣкоя степенъ е негова самостоятелна работа, е сѣставенъ по византийскитъ източници и образци и сѣвжршенно сѣхранява тѣхните свойства; той са не отказва да прави указания и на езическите мждреци на Грѣция, напримѣръ, на Платона, Аристотеля, Талеса, Диогена и др. т., но само за това, за да обличи тѣхните лжовни езически понятия за излагаемиятъ отъ него предмѣтъ. Навикътъ да указва на старовременните философе е билъ у него явно подражание на византийците. Разбира са, че учените труди на Екзарха сѣ биле твжрде скоросѣзрѣло явление за тогавашната писменность, но навѣрно тогавашните хора сѣ очѣквале отъ нея обширна дѣятелность за бжджщите времена.

Такива сѣщо черковно-византийски сѣ биле и дѣлата на епископътъ Костантина и на пресвитерътъ Григория, който е превелъ византий-